
Utassy József

FÁJ AZ IDŐ

Törvény: ami világra jött,
el kell múlnia lassan.
Ez a rend! Itt a Földön is,
s a csillagos magasban.

Ezért fáj az Idő, sajog
a perc, nyilall a pillanat.
Ím, a piros elmúlás ágán
órák zsendülnek, inganak.

Jaj, hát hányszoros bűnös az,
ki gyalázzván a Földet:
asszony helyett fegyvert ölel,
s megöl, egykedvűn öl meg?

VALAHA

Valaha én is hittem.
Cimborám voltál, Isten,
pajkos, gyönyörű társam
a rácsodálkozásban.

Susztarbogarak nászán
ámuldoztunk paráznán,
szították szívünket rőt,
szerelmes szitakötők.

Hét falu tudott róla,
közös szeretőnk: Zója
Koszmogyemjanszkaja.
Na ja, na ja, na ja!

Apánk, a drága, nem más,
mint Tökkolopi elvtárs:
fújta feneke kókadt
sej, a mi lobogónkat.

Aztán egy roppant reggelen:
magamra hagytál, Istenem.
Már vártak rám a parton vagy tizen!
S én járni kezdtem,
járni a vizen.

Kántor Péter

MIKOR EGY KÉK LANGUSZTÁT BÁMULOK

És mikor már épp elfelejtenélek,
mert se a kötelességérzet, se a vágy
nem olyan erős bennem, mint a... szóval
mikor egy kék langusztát bámulok
érdeklődő szájalommal, az undor
forró hullámai közt: csodacsúf!
és van, aki megeszi drága pénzért,
de menjünk már! de egyikünk se mozdul,
s hirtelen újra látom a sovány nőt,
ahogy sikoltozik az udvarán,
és ő jobbra, én balra! – rohanunk
ész nélkül, és jön ordítva a férje,
és az egésznek nincs értelme semmi
(csak épp benéztem az udvarra este),
s olyan nevetséges is az egész,
félt az asszony, féltém és félt a férje
(ilyenkor szoktak ütni, szúrni, lőni),
hogy nem messzire innen háború van,
eszembe jut, eszembe jutsz, halál.

Strunjan, 1995. szeptember